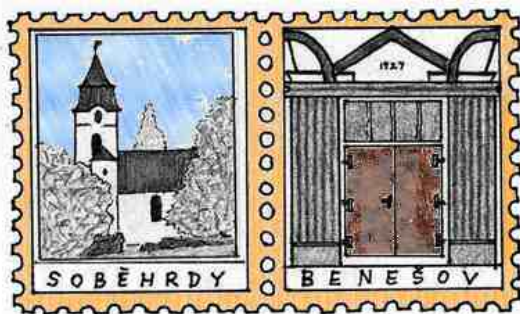

**ČÍSLO 127
(2/2026)**

LÉTO 2026

**Věstník
evangelických sborů
na Benešovsku**

SOBĚHRDÝ BRATR

Na benešovsko-prčické biblické hodině, Benešov červen 2026.

- Z obsahu:**
- Letnice podle Jana - kázání E. Potměšilové
 - 30 let Archa pluje ... - vzpomíná M. Nulíčková
 - zprávy ze sborů, Noc kostelů, výroční zprávy

Letnice podle Jana

kázání Evy Potměšilové, Soběhrdy 24. května 2026

Téhož dne večer – prvního dne po sobotě – když byli učedníci ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš, postavil se uprostřed nich a řekl: „Pokoj vám.“ Když to řekl, ukázal jim ruce a bok. Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána. Ježíš jim znovu řekl: „Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“

Jan 20, 19 – 23

Víte, co v tuto chvíli všichni, jak jsme zde, děláme stejného? Vy sedíte v lavicích, já stojím tady za kazatelnu. Opověď je velice prostá. Všichni bez rozdílu dýcháme. Dýcháme, aniž bychom si to uvědomovali. Dech je samozřejmou součástí našeho života. Teprve, když se člověku začne dechu nedostávat, když plicí nefungují tak, jak mají, začne jít do tuhého. Dech je nedílnou součástí života, dech je nejzákladnější předpokladem našeho života. Ale nemusí to být jen nemoc, která člověku bere dech. Znáte to sevření, když má

Soběhrdsko-benešovské sportovní odpoledne, Bedřč červen 2026.

člověk z něčeho strach či o někoho se bojí? A jak se člověku uleví, když obavy pominou. Všimli jste si, kolik je přísloví kolem dechu? Ne nadarmo se říká, že člověku něco vyrazilo dech, že sotva dechu popadal, či že si člověk oddechl, chytil druhý dech, znovu nabral dech.

Chytit dech, nabrat nový dech. O tom jsou svatodušní svátky. Evangelista Jan vypráví pokračování velikonočního příběhu: Bylo po velikonocích a učedníci spolu seděli. Kde vlastně? V nějakém domě, za pečlivě zavřenými dveřmi. Události velikonočních dní jim obrazně řečeno, vyrazily dech. A teď se k tomu navíc přidal strach. Četli jsme: „...prvního dne po sobotě byli učedníci ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi.“ Skrývají se usazení ve svém strachu z okolního světa, ve svých obavách z budoucnosti? Učedníkům se svírá nitro a těžko se jim dýchá.

Doprostřed tohoto sevření a uzavřenosti najednou slyšíme: „... přišel Ježíš, postavil se uprostřed nich a řekl: „Pokoj vám. Když to řekl, ukázal jim ruce a bok. Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána.“ Kristus přichází k učedníkům a proměňuje jejich ustrašenou skutečnost. Vyvádí je z toho dusícího sevření strachu, nejistoty a rezignace. Velikonoce začíná cosi velmi nového. Nová naděje. Nový život. Ježíš je opět mezi učedníky. Ten Ukřižovaný. Je to on, poznávají ho podle ran na jeho rukách i boku. A je živý. Dýchá na ně, to je důkaz. Dech nového života. Duch svatý. „Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého.“

Také takto vypadají letnice. My známe spíše onen barvitý příběh od evangelisty Lukáše o svátečním shromáždění v Jeruzalémě, kdy se nad učedníky objeví jakoby ohnivé jazyky a oni začnou ve vytržení mluvit k posluchačům v jejich jazycích. To je Lukášův svatodušní důraz: Zázrak porozumění jako dar Ducha svatého. Evangelista Jan nám líčí předání Ducha skromněji. Nikoli na veřejném prostranství nýbrž za zavřenými dveřmi. Svědků zde mnoho není. Duch svatý? Žádné ohnivé jazyky, jen učedníky sotva postřehnutelný Ježíšův dech. To je Janův svatodušní důraz: Dech jako znamení života. „Po těch slovech na ně Ježíš dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého.“

Není to zdaleka poprvé, kdy Bůh vdechl lidem svého Ducha. Stačí listovat Biblií. Hned na první stránce v příběhu o stvoření čteme: „I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu

v chřípí dech života. Tak se stal člověk živým tvorem.“ (Gn 2,7) Již na samém počátku dostává člověk do vínku dýchání jako pojítka s Bohem. My jsme živi díky Bohu. Bůh nám život dal a na živu nás udržuje.

Vzkříšený Kristus vdechuje nový život. Dýchat spolu se vzkříšeným, to je dar Ducha svatého. Dýchat spolu s tím, který byl zabit a znovu žije. Takový je výsledek velikonoc. Mít v sobě dech Vzkříšeného Ježíše, dýchat pro totéž, co on. Kristův dech se odehrává v myšlence na odpuštění. Neboť jak slyšíme – jedním dechem mluví Ježíš o Duchu svatém a o odpuštění. Řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ (22n) Dýchat spolu se vzkříšeným znamená myslet na odpuštění, žít odpuštění.

To je úkol, ke kterému nás Kristus posílá. „Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Tento verš vyvolává mnoho otázek. Jak to Ježíš myslel? Čím nás to pověřuje, co je naším úkolem, posláním? Jedna možnost je, že ta slova pochopíme v protikladu: Buď odpouštět – nebo neodpouštět. Takto tomu křesťané rozuměli po staletí: Těm, kteří litují svého zlého jednání, litují svých hříchů, jsme posláni odpuštění zvěstovat a udělovat. Nekajícím naopak máme ponechat jejich hříchy neodpuštěny. Dokonce k tomu vytvoříme třeba nějaký úřad... To je varianta praktikovaná celá staletí. Ale vedle tohoto, řekněme, církevně – úředního výkladu existuje ještě jiná možnost, jak Ježíšova slova o poslání křesťana chápat. Možná totiž nejde o protiklad odpustit – neodpustit. Celé se to odvíjí od překladu té věty. V našich překladech je většinou čtyřikrát sloveso odpustit, ale v řeckém textu jsou to dvě odlišná slova. S první částí problém není. „Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny.“ Přesně to vystihuje řecké ἀφιέναι – prominout, odpustit, zprostit dluhu, provinění, trestu. Ale v té druhé části věty je v řečtině jiné slůvko – ῥκατέiv. My to sloveso všichni vlastně dobře známe. Skrývá se totiž v často skloňovaném slově „demokracie“ – překládaném jako „vláda lidu“. Pak lze tohle sloveso vykládat ve smyslu mít nad něčím moc. Tedy: „Komu hříchy zadržíte, tomu jsou zadrženy, ulpívají na něm dál.“ Ano, to je zcela v intencích onoho: Komu neodpustíte,....“Ale... Ale nabízí se také překlad následující: „Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, u koho hříchy přemůžete, u toho zů-

stanou přemoženy, ovládnuty.“ Cítíte ten rozdíl? Potom už nejde o odpuštění či neodpuštění. Jde o odpuštění a ještě navíc o přemožení, ovládnutí, o znemožnění hříchu, o jeho zneplatnění. Máme se vždycky zasazovat o to, aby hřích ztratil svou moc nad člověkem. O to přece šlo Ježíšovi od samého začátku, celý život – až do jeho konce. O tom jsou přece velikonoce a k tomu jsme posláni vzkříšeným Pánem. Tomu máme být nápomocni. K tomu nám dává svého Ducha.

Dnes je svátek Ducha svatého. A mít v sobě Ducha svatého znamená zajímat se o odpuštění, žít odpuštění. Mnoho vin rozkládá, ničí lidské soužití. Platí pro rovinu nejosobnější v rodině či v partnerství. Platí pro vztahy mezi přáteli, ve sboru, v sousedství, na pracovišti. Rozmanité viny podkopávají naše vztahy. Platí to i mezi národy. Ptáme se v obavách, jestli a jak se uskuteční smíření, když bylo spácháno tolik zlého? Ať už před desítkami let, či včera.

Naše křesťanské poselství vycházející z velikonoce i letnic zní: Nový život je spojen s odpuštěním. Nově se nadechnout spolu se Vzkříšeným znamená hledat smíření. Viny uchopit, pochopit a odpustit. Život z Ducha se odehrává v odpuštění. Bývá velmi obtížné odpustit. Ale Vzkříšený Kristus nám k tomu dává svého Ducha. Dýchá spolu s námi. O tom je dnešní svátek. Dýchejte zhluboka Boží odpuštění.

Víte, co v tuto chvíli všichni, jak jsme zde, děláme stejného? Vy sedíce v lavicích, já stojíc tady za kazatelnou. Opověď je velice prostá. Všichni bez rozdílu dýcháme. Dýcháme, aniž bychom si to uvědomovali, naprosto samozřejmě. Kéž je pro nás odpuštění takovou samozřejmostí, jakou je dech. *Amen*

30 let ARCHA pluje ...

Archa se pro mě stala jednou z životních lásek. Troufnu si na pár vzpomínek. Nejdřív prozradím, že patřím mezi „čtyři matky zakladatelky“. Jistě, přeháním, pravé zakladatelky a nositelky ideje byly Kristýnka Hořáková a Míša Tkadlečková. A soběhrdští evangelíci a další lidé byli vtaženi do rozhodování o vzniku Archy mnohem dříve než já. Ale! K otevření tohoto projektu bylo zapotřebí nejen dvou učitelek, ale také uklízečka a účetní. Čili od /oficiálního zahájení/

1. 9. 1996 až do 31. 1. 2000 jsem se dohodou na malý úvazek stala první účetní Církevní MŠ Archa v Petroupimi (a Alenka Šturcová uklízečkou). Název jsem nenapsala chybně, v úplných počátcích se jednalo pouze o mateřskou školu.

V době před otevřením Archy jsem byla na mateřské dovolené (ač jsem nebyla nejmladší) s dvouapůlletou dcerou Pájou. Myšlenku církevní (evangelické) MŠ jsem podporovala od samého počátku. Ale popravdě jsem byla hodně překvapená, když za mnou Kristýnka a Míša dorazily s návrhem dělat jim účetnictví. Neměla jsem žádné zkušenosti, jen jsem dobrovolně vedla jednoduché účetnictví našemu evangelickému sboru v Benešově. Naštěstí pro mne v počátcích Archy nebylo potřeba znát o mnoho víc. Naneštěstí pro mne ale bylo třeba hned od počátku dělat i mzdové věci – a to jsem fakt neuměla. Učila jsem se to za pochodu. A s tím souvisí i má krátká první vzpomínka.

Nevím už, jestli to bylo hned na začátku nebo po pár mzdových výkazech, ale jednoho krásného dne si mě zavolaly úřednice ze správy sociálního zabezpečení na kontrolu. Šla jsem tam trochu nejistá, ale s pocitem, že jsem se snažila vše udělat správně. No, nebylo tomu tak. Jako dneska vidím, jak dvě pracovnice nacházely jednu chybu za druhou (nic zásadního, drobné nesrovnalosti). Záhy jsem před nimi stála jako školačka a po tvářích se mi koulely slzy jako hráchy. Musím přiznat, že se mě snažily uklidnit a spíš poradily, co a jak mám zlepšit. Ty dvě paní (všechny jsme v důchodu) si mě pamatují dosud. Při náhodném setkání se vždycky slušně pozdravíme a usmějeme se na sebe.

Také jsem občas musela s nějakými výkazy na Školský úřad. Má druhá ještě kratší historka souvisí s první návštěvou – s jeho hledáním.

Nějak jsem se nezeptala, kde sídlí. Stálo mě pak poměrně velké úsilí jeho nalezení. Brouzdala jsem kolem náměstí a četla vývěsky a odkazy, zejména na Městském úřadu. Už ani nevím kde, asi právě na něm, mě někdo nasměroval kamsi za plavecký bazén. Taky tam jsem chvíli bloudila, než jsem narazila na ceduli a vrátka. Uvnitř budovy už jsem se nějak zorientovala. Ale uvědomila jsem si, že vlastně o existenci té „schované“ budovy jsem celou dobu, co žiju v Benešově, neměla tušení.

Po skončení mateřské dovolené jsem si začala hledat zaměstnání,

což vůbec nebylo snadné. Bylo mi přes 47 let, měla jsem čtyřletou dcerku (a starší dceru a syna na vysoké škole), potřebovala jsem spíš kratší úvazek (manžel denně dojížděl autem do Nymburka). Nakonec jsem našla to, po čem jsem od dětství toužila – stala jsem se učou. Jenomže po zapracování a větším úvazku jsem od vedení školy (a nejen já) dostala doporučení ukončit vedlejší pracovní poměr, tedy účetnictví v Arše. A tak skončila má anabáze. A někdy to anabáze opravdu byla – povyprávím ve třetím příběhu.

Výplaty pro pracovnice jsem především zpočátku vydávala v hotovosti. Což znamenalo dostat se z Benešova do Petroupimi spolu s Pájou. Problém byl s dopravou. Autobus tam ve vhodnou dobu (pro nás dvě) nejezdil. Tak jsme se svezly i s kočárkem do Bedrče a odtud jsme pokračovaly pěšmo do Petroupimi. Není to daleko, ale za různého počasí a s kočárkem to nebyla vždycky procházka růžovým sadem. Bylo to se vším všudy skoro na víc než půldenní výlet. Ještě, že Pája se tam vždy těšila. Chvíli si pohrála s dětmi, já jsem vyřídila formality, a pak jsme se šly třeba trochu projít. Zpátky jsme už do Benešova jezdily autobusem, někdy i s paní učitelkou Kristýnkou nebo s některými dětmi. Postupně jsem výplaty začala posílat na účet, už jsem se tam vypravovala jen občas, když jsme v účetnictví řešily nějaký složitější případ nebo jsem potřebovala podpisy apod.

Za sebe na tu dobu vzpomínám s radostí. A často na Archu myslím doteď, chodím na různá setkání (výročí, dny otevřených dveří, akce) ... Moc jí fandím.

Mirka Nulíčková
(text vznikl pro školu Archa)

Na Noc kostelů opět zářily hvězdy

V Soběhrdech se na Noc kostelů opět náš prostor otevřel veřejnosti a především dětem.

Akce se svým tématem připojila k oslavám 30 let od založení ZŠ a MŠ Archa. Začátek odpoledne patřil právě dětem, které pod vedením báječných učitelek Ivy Sadílkové a Katky Vernerové nacvičily roztomilé divadélko o bouři na Noemově Arše a o tom, jak to všechna na zvířátka ustála. Krásné kostýmy nachystala Monika Jiráčková.

Hvězdičky v podobě dětí ze školky a 1.-2. třídy tak mohly plně vyniknout a vyzkoušet si, jaké to je hrát divadélko před velkým publikem.

Hlavním hvězdou večera byl bezpochyby loutkoherec Víta Marčík, který předvedl nezapomenutelný výkon beroucí za srdce děti i dospělé. Šípková Růženka nás rozesmála i dojala a Víta rozzářil kostel svou spontánností, hereckým zápallem i hloubkou sdělení.

Následovala cestopisná přednáška mladého dobrodruha Filipa Bubly. Filip promítal fotky z cest po Balkáně i po Asii a vyprávěl o tom, kam až dostopoval a co mu výlety do velkých dálek přinesly. Povídání doplnil zajímavým promítáním.

Večer uzavřel svým podmanivým klavírním recitálem Vladimír Vachoušek. Pod altánem rozložila svůj dílničku neziskovka Srdcem společně a všechny občerstvila nápoji i palačinkami Čajovna Pod moruší. Chyběla nám jen naše milá paní farářka, která prodělala úraz, snad k ní dolehly naše myšlenky a modlitby a věděla, že duchem jsme byli s ní.

Míša Šmakalová

Noc kostelů v Sedlci-Prčici

Třetí ročník Noci kostelů v přčické kapli zaměstnal opět našeho faráře Pepu, který zkoncipoval tento program:

Jako první vystoupil místní hudebník, hráč na dvě harfy Amairgil Virgil Vrchotický. Posлуhači se dozvěděli, že je členem církevního řádu, jehož členové hrou na vybraný hudební nástroj „velebí Pána“. Skladby, které hrál, navodily atmosféru klidu, radosti, kontemplace. Sklidil velký potlesk.

Následovala přednáška Pepy Bartoška s názvem „Je Bible (jediné) slovo boží? A je vůbec Bůh?“, ve které zazněly provokativní otázky, mnohé otázky otevřené, na které hledali posluchači aktivně odpovědi a rozproudila se diskuse. Už po druhém bodu programu nastal časový skluz...

Ema Matoušková (16 let), studentka hry na kytaru na Konzervatoři Pardubice, si svůj program připravila již druhý rok: několik skladeb současných, nedávných i starších autorů. Sklidila velký aplaus a uznání od hudebníků, kteří již dorazili, aby vystoupili později večer.

Mirek Šupčík přivezl jak zajímavé a inspirativní téma pro přednášku „Zdraví, které se nekupuje.

6 pilířů dlouhého a kvalitního života,“ tak svoji kapelu Mexické saně, která vystoupila od 21 hodin, podporována mj. svým fanklubem.

Snad i díky němu se nám zvýšila návštěvnost: celkem přišlo 20–30 lidí, někteří jen na chvíli, někteří na delší dobu toho večera, resp. noci pátku 29. května. (Ovšem ještě odpočítáme členy evangelických sborů a počet vnějších návštěvníků značně klesne.) Otevřít své kostely, modlitebny, kaple pro lidi, kteří by sami na bohoslužby nepřišli, to je cesta. Věříme, že všechny přípravy, nasazení, energie a čas tohoto dne se vyplatí jak pro obec, tak pro důvěryhodnost pořádajícího sboru. A kéž by se někdo z návštěvníků přišel podívat také v neděli, třeba tu příští!

Petra Bandhauer

Čtení Máje na Veletíně

V pátek 1. května se Hospůdka za pecí otevřela ve 14 hodin. Tou dobou už před letitým habrem čekali návštěvníci, kteří nepřijeli jen za občerstvením. Scházeli se a sjížděli se k tradičnímu setkání a čtení romantické básně Máj, žel na toto místo patrně naposledy, protože pan hostinský se rozhodl hospůdku letos zavřít. Lavice se slunečníkem ale čtenáři neobsadili všechny, protože jich letos dorazilo méně: Jana a Tomáš Trusinovi, František Hodík, Josef Bartošek, Zdena Dubská, Ivana Dvořáková a Petra Bandhauer četli Máj z několika vydání, přečteno bylo za 37 minut. Pamětníci si vzpomněli na dva zakladatele tradice čtení v evangelickém sboru. Pro příští ročník budeme hledat jiné místo, které Karel Hynek prokazatelně navštívil. S ohledem na sbory v Benešově a Soběhrdech, jejichž členové budou velmi vítáni, můžeme uvažovat o Máchových stopách ve Středních Čechách a najít vhodné místo. Ovšem kousek za hranicí s Jihočeským krajem se jako pěkné místo nabízí Starý zámek u Borotína, kde se v sousedství nachází Barokní dvůr Borotín se zázemím a kavárnou. Vlakem do Sodoměřic, pěšky do Borotína.... ovšem na konkrétní plány je ještě mnoho času.

Petra Bandhauer

Koncert Cestopísně

V neděli 7. června jsme měli tu čest zažít v našem soběhrdském kostele skvělý koncert.

O co jde? S heslem „krásou lidského hlasu spojujeme tři kraje“ (rozumí se Středočeský, Jihočeský a Vysočinu) pořádá Victoria Ensemble z.s. už 5. ročník Festivalu vokální hudby. Na různých zajímavých místech této oblasti. Náš kostel byl zařazen mezi uchazeče o tuto vzácnou příležitost.

Kdo se skrývá za celou touto iniciativou? Viktorie Kaplanová, profesionální zpěvačka, která je posedlá touhou přinášet klasickou hudbu za lidmi tam, kde žijí. Tam, kam se i ona přestěhovala z velkoměsta. A mimochodem: také díky dirigování ryze amatérského, zato mnohaletého evangelického pěveckého sboru Jeroným, a inspirována jeho členy ze Žižkova, se nechala pokřtít a posléze se stala členkou našeho sboru v Soběhrdech.

A takto hned zčerstva po koncertě napsala poděkování panu starostovi a našemu sboru:

Milý pane Bartíku, milí soběhrdští, děkujeme všem za včerejšek. Máme pocit, že to bylo celé moc hezké. Koncert měl velmi pozitivní ohlasy, umělci to pojali dle mého názoru celé velmi přístupně. Byl to řemeslně výborně provedený program, z něž však sálala rodinná atmosféra, která je jedinečným specifíkem právě těch venkovských akcí. Díky práci nás všech se podařilo propojit profesionální umění s vesnickým prostředím, což je smyslem našeho konání. My to považujeme za úspěšnou akci a posíláme fotky od naší fotografky.

Co jsme slyšeli? Písně hudební Evropy napříč pěti staletími, počínaje patnáctým. Z českých skladatelů – Martinů, Janáček, Eben. S průvodním mluveným slovem a českými texty v programu.

Kdo zpíval a hrál?

Eva Bennett - sopranistka, Josef Kovačič – bas. Úžasné hlasy. Petra Machková Čadová – violoncello, Marek Kubát – loutna, theorba, Jan Mára – klavír.

Všichni umělci jsou sdruženi ve spolku Via ad Artem, ale jinak vystupují na různých pódiiích jak Česka, tak Evropy. Prostě profesionálové.

Za sebe musím říct, že jsem byla opravdu nadšená. Bylo to překrásné a měla jsem intenzivní dojem skvělé akustiky našeho kostela. Asi to bude těmi hlasy, které dokážou prostor naplnit.

Marie Stolařová

Sborový výlet do Prosečnice

Výlety jsou podle mě nepostradatelnou součástí sborového života a jsem rád, že se nám je daří s určitou pravidelností pořádat. Na letošní v pořadí druhý sborový výlet jsme se společně vydali vlakem do Prosečnice. Zde jsem si pro všechny účastníky výletu připravil okruh dlouhý zhruba 10 kilometrů pěknou přírodou okolím Prosečnice. Nejprve jsme si prošli krásnou Vlčí roklí, poté na nás čekala pěkná vyhlídka nad lomem s názvem Sekaná skála a také jsme cestou objevili zajímavé místo s názvem Obětní kameny. Cíl cesty byl na zastávce v Kamenném Přívoze, kde jsme se zastavili ke krátkému občerstvení v příjemné nádražní hospůdce.

Na závěr trochu statistiky. Výletu se zúčastnilo celkem 13 poutníků: 8 dospělých a 5 dětí. Věřím, že jsme si to všichni společně užili a těším se na příští společný výlet a třeba i ve větším počtu.

Jirka Šíma

Hospic Dobrého Pastýře

V neděli 14. 6. 2026 se v Hospici Dobrého Pastýře konala letní slavnost dobra a radosti LOKall – Tak do toho šlápni. V čerčanském hospici zakončili svou cyklotour Domesticci. Kdo to je?

Domesticci pro pomoc druhým z.s. je nezisková organizace zaměřená na finanční podporu poskytovatelů paliativní péče a osvětu veřejnosti formou sportu, příběhů a komunitních akcí.

Jedna z akcí je upozornit na význam a poslání paliativní péče pomocí sportovní aktivity. Bližší informace: www.domesticci.cz
Domesticci vyrazili na osmidenní cestu napříč Českou republikou, během které postupně navštívili osm hospiců vzdálených přibližně 100 kilometrů od sebe. Poslední etapa vedla z Mělníka k nám do Čerčan. Takže hlavní bod programu bylo uvítání Domesticků v cíli a v závěru odpoledne projekce filmu 8 dní, 8 hodin a beseda s Martinem Součkem, hlavní osobou celé této úžasné iniciativy.

Krom toho Hospic slavil 18 let svého trvání ochutnávkou dobrot z DOBRObistra, programem pro děti, hudbou kapely Ben Hot, koncertem zpěvačky Lenky Dusilové a vystoupením dětí tanečního oddělení místní ZUŠ pod vedením nadšené Míši Suši - Roztančená zahrada – krásné, radostné, dojemné.

Marie Stolařová

Jak na sloučení sborů?

Příspěvek k neformální diskusi o směřování našich sborů aneb, jak je to z hlediska Řádu o správě církve.

Ponechme teď stranou otázku, PROČ vlastně slučovat či neslučovat sbory v Soběhrdech, Benešově a Prčicích. Odpověď by si zasluhovala vzít všechny subjektivní i objektivní skutečnosti a naskládat je na misky vah a doufat, že se misky převáží jednoznačně na jednu či druhou stranu. Co víc, že se na tu samou stranu převáží i misky přesvědčení nás všech, co do sborů patříme a máme na tuto věc nějaký názor.

Naproti tomu otázka, JAK vlastně sloučit tři sbory je poměrně jednoduchá, a navíc při jejím zodpovídání můžeme tříbit svou odpověď na otázku PROČ. Budu citovat z Řádu o správě církve, který

sloučení farních sborů upravuje a který se pokusím konkretizovat pro naše tři sbory, a oživit ho svým velmi subjektivním komentářem (*kurzíva*).

Podle oddílu A (Organizace církve), článku 6 (Sloučení farních sborů), odstavce 1 písmeno c lze sloučit dva nebo několik farních sborů v případě, že se tak dohodnou staršovstva příslušných sborů (*za mě by diskuse mohla začít klidně v září 2026*).

Podle téhož oddílu a článku je podle odstavce 2 ke sloučení třeba usnesení přijaté dvoutřetinovou většinou členů sborových shromáždění příslušných sborů. Sborové shromáždění se může o sloučení platně usnést jen tehdy, pokud byli všichni členové s hlasovacím právem o programu jednání předem písemně vyrozuměni. Sbory se musí dohodnout o tom, co se stane se jměním každého z nich (kostel, fara, jiný majetek nemovitý i movitý) (*vše bude majetkem nového sboru*), kdo je bude spravovat (*nové staršovstvo složené z členů původních sborů*), jaký bude název sboru (*mně by se líbilo Farní sbor ČCE Podblanicko a Český Meran*), kde bude sídlo sboru (*výhodnou polohu má Benešov*), kde a kdy se budou konat bohoslužebná (*všude, počet míst se zachová*) a katechetická shromáždění (*podle potřeby*) a církevní funkce (*všude*). Písemná dohoda musí být učiněna i s dosavadními faráři nebo jáhny (*mohou pokračovat*), postup musí být v souladu s Řádem pro kazatele. Dohody se připojí k návrhu na sloučení. Jestliže bude ve sloučeném sboru přechodně nebo nastalo několik farářů nebo jáhnů, musí sborové orgány (*staršovstvo*) učinit dohodu i usnesení, v nichž bude zvláštním kazatelským statutem stanoven jejich vzájemný poměr, jejich práce a povinnosti. Jestliže k dohodě nedojde, o sporných věcech rozhodne konvent, a to, pokud možno zároveň s rozhodnutím o sloučení.

Dále, podle téhož oddílu A a článku 6, se má podle odstavce 6 návrh na sloučení sborů předložit se všemi doklady a stanoviskem synodní rady konventu (*zasedá pokaždé v listopadu*), a to prostřednictvím seniorátního výboru. Stanovisko synodní rady k návrhu na sloučení zajišťuje seniorátní výbor. V případě souhlasného stanoviska synodní rady rozhoduje o návrhu na sloučení s konečnou platností konvent. Pokud synodní rada s návrhem na sloučení nesouhlasí a konvent přesto sloučení sborů schválí,

předloží konvent návrh na sloučení sborů se všemi doklady, stanoviskem synodní rady a svým rozhodnutím synodu, který o sloučení rozhodne s konečnou platností.

Teď už jen zbývá dořešit otázku, PROČ bychom to měli chtít :-)

Jan Macháček

Zpráva staršovstva za rok 2025 - Sedlec-Prčice

V roce 2025 byl naším farářem Josef Bartošek na 0,3 úvazku. Nedělní bohoslužby se konaly pravidelně od 9:00 hodin, byly vedeny hosty z řad farářů, farářek, výpomocných kazatelů. Bratr František Hodík byl v březnu 2025 ordinován ke službě výpomocného kazatele. Několikrát vedli čtené bohoslužby naši presbyteri.

Za pestrost na kazatelně jsme vděčni, předně za ochotu k nám přijet, posloužit a pobýt s námi krátký čas.

Jsmo vděčni také za naše „společenství při kávě a čaji“, tradiční posezení a rozhovory po skončení bohoslužeb.

Biblické hodiny pro dospělé ani pro děti se nekonaly. Konal se kroužek Godly Play v ZŠ Miličín.

Nedělní škola se nekonala z důvodu absence dětí, které by se chtěly programu zúčastnit. Děti, které se svými rodiči chodily, zůstávaly na bohoslužbách společně.

Staršovstvo se v roce 2025 sešlo 3krát (březen, červen, září).

Ve farním bytě dále bydlí nájemnice, maminka s třemi dětmi, smlouvu jsme k oboustranné spokojenosti v září prodloužili na další období.

Na podzim jsme zvolili Josefa Bartoška na období 1.1.2026–31.12.2027, úvazek 0,3.

K 31. prosinci 2025 měl náš sbor 60 členů.

Sborové aktivity v roce 2025: Ordinace br. Františka Hodíka 30.3., výlet 5. 4. do okolí, 1. máj – Máj, Noc kostelů, Řehlovice, Oslava 100 let sboru v Benešově v neděli 1. 6., Výlet na Zvěřinec na podzim

Mezisborová spolupráce: probíhala aktivní komunikace s členy benešovského sboru, který vloni přikročil k volbě faráře na částečný úvazek; z volby vyšel vítězně „náš“ Pepa Bartošek. Má-

me radost a velkou nadějí na spolupráci větší, na sblížení aktivnější.

Ekumenická spolupráce: V loňském roce se (žel) nekonaly ekumenické bohoslužby.

Pastorace: Farář ochotně hovořil s každým, kdo o rozhovor projevil zájem.

Spolupráce s místním městským úřadem je aktivní MÚ uspořádal v září kytarový recitál Josefa Kanty, v listopadu zařadil koncert klasického zpěvu a hudby.

Koncerty: pravidelné koncerty ZUŠ na jaře, v adventu, vstupné dobrovolné pro potřeby sboru; koncerty pro veřejnost s dobrovolným vstupným: Špejchar plus, Karolína Cingrošová a Zbynka Šolcová, Slávek Klecandr a Ben Lovett j. h.

Poděkování: Děkujeme Josefu Bartoškovi za ochotu působit v našem sboru nadále od 1. ledna 2025 do 31. prosince 2027.

Děkujeme všem ochotným kazatelům a kazatelkám, kteří u nás v průběhu roku vedli bohoslužby a kázali: Josefu Bartoškovi, Gerhardu Frey-Reininghausovi, Tomáši Trusinovi, Ondřeji Zemanovi, Lence Baštové, Daliboru Antalíkovi, Tomáši Blažkovi, syn. sen. Pavlu Pokornému, Petře Bandhauer, Tomáši Fendrychovi, Zdeňku Vojtiškovi, Evě Potměšilové, Zdeňku Turkovi, Johaně Miriam Vorlové, Anně Pokorné, Františku Hodíkovi, Petru Mackovi, Tomáši Adámkovi, Jarce Kočové Novotné, Jindřichu Součkovi.

Dále děkujeme našemu patronovi Petru Štulcovi, br. kurátorovi Jindřichu Součkovi za péči o sbor, vytápění bohoslužebného prostoru, Markétě Součkové za vedení sborových financí, Kláře Kabíčkové, Sáře Škvorové a Emě Matouškové za hudební doprovod při bohoslužbách, děkujeme bratru Františku Hodíkovi za službu sboru v roli výpomocného kazatele, děkujeme sestře Evě Roztočilové za organizace koncertu K. Cingrošové a Z. Šolcové, děkujeme všem členům sboru za péči o výzdobu a pořádek, sestrám za přípravu pohoštění, děkujeme Petře Bandhauer za drobnou administrativní práci. Děkujeme salárníkům a přispěvatelům sboru, každý dar v jakékoli výši je pro nás důležitý.

Staršovstvo FS ČCE Sedlec-Prčice (kráceno PB)

Zpráva staršovstva za rok 2025 – Benešov

Rok 2025 byl rokem, kdy jsme slavili sté narozeniny sboru. Oslavy se vydařily, sešlo se mnoho hostů, přijely osobnosti spjaté s nedávnou i dávnější historií sboru. Při povídání Jirky Zavadila jsme si mohli připomenout, jak významný oslavenec náš sbor je a možná také pocítit hrdost, že můžeme být jeho součástí.

V průběhu roku jsme se mohli opřít o pomoc administrátora Dalibora Antalíka, seniorátní farářky Gabriely Böhmové a také nového patrona našeho sboru Petra Štulce. Náměstek kurátora Tomáš Dušek připravuje audiovizuální pořady na sborových webových stránkách a organizuje virtuální Modlitby na začátku týdne. Neocenitelná je dlouhodobá práce Tomáše Trusiny – našeho bývalého faráře. Je výjimečné, že tady pro nás stále a spolehlivě je, ať už jde třeba o křest, práci s dětmi nebo rozloučení se členy sboru.

Kazatelé se při kázáních střídají, některé vidáme častěji: třeba Christofa Lange z Tábora. Téměř domácím se stává Pavel Sivák - v letošním roce mu vypomáháme s bydlením a můžeme jej tak na faře vidat i mimo neděle.

Užíváme si sborovou vodu, byť byla letos maličko chladnější než obvykle; dovolenou a výlety. Kostel je otevřený: učí se zde zpěv, pořádají koncerty nebo přednášky v rámci Dnů proti rasismu. Účastníme se Noci kostelů.

Rádi přijímáme pozvání i do okolních evangelických sborů např. ke společným výletům nebo bohoslužbám. Scházíme se na virtuální biblické se soběhrdskou farářkou Evou Potměšilovou. Ve Vlašimi se aktivně účastníme ekumenických bohoslužeb s místními husity a Církví bratrskou, u husitů v Čerčanech jsme hráli vánoční hru.

Gábina Böhmová v roli seniorátní farářky pro Benešov káže a pořádá výlety s dětmi. Aktivně ale také pracuje ve vlašimské Diakonii a tuto činnost vykonává i po skončení úvazku.

Na konci roku volíme farářem sboru na 0,3 úvazek Pepíka Bartoška. Přestože jde o malý úvazek na rok, Pepík je osobnost, přináší zkušenosti, charisma a zároveň otevírá možnosti dalšího propojování a spolupráce s okolními sbory. Pěkně nám tak letos mohla začít fungovat biblická se Sedlcí-Prčicí, účastníky obohacuje

nejen diskuse nad Božím slovem, ale i možnost vzájemné návštěvy a poznávání nových lidí v příjemné atmosféře.

Veliké díky všem, kteří nezůstávají u “dobře míněných rad z pozdálí”, ale přijdou blíž, přiloží ruku k dílu a převezmou nad vybranými činnostmi zodpovědnost. Ruce připravené pomoci, ochotní dárci a všichni, kteří na sbor pamatují na modlitbách, umožňují do budoucnosti hledět s nadějí.

Díky za pomoc, bez které se v neděli na bohoslužbách neobejdeme, jako je hudební doprovod nebo on-line přenos - po zásluze je pravidelně zmiňujeme v ohláškách. Je skvělé a ne všude běžné, že děti mají možnost chodit do nedělký - i za tím je tým lidí a čas na přípravu.

Chod sboru ale obnáší také spoustu činností mnohdy skrytých, které jsou neméně důležité. Namátkou: plakátky, pokladna, daně, inventura majetku, zajišťování a doprava kazatelů, nastavování topení, logistika, pojištění budovy, opravy, revize, úklid, brigáda, kartotéka, sborový web a kalendář, evidot, hospodot, sborová zázilka.

Snad tento neúplný výčet nenahnal hrůzu a hlavně se nadmutě nechvástal. Vždyť jak říká Pepík Bartošek o kázání, to není služba, ale radost! I při vykonávání těchto činností se tedy stejnou radostí radujeme se staršími, členy i přáteli sboru. Navzájem se podpírejme, děkujeme a važme si těch, kdo nám jdou příkladem. Ale ne jen pasivně: Mirka Nulíčková a Jirka Zavadil jsou výborní učitelé a už nastal čas, abychom se chopili příležitosti, nabyté znalosti zúročili a nechali je trochu odpočinout.

Jsme velmi rádi, že se v našem společenství objevují nové tváře a někteří uvažují o křtu. Kéž společně vytváříme prostředí, kde vane Boží duch a které pomáhá hledajícím nalézat a tlučícím otevírat dveře. Českobratrská církev evangelická, ve které jsme pevně ukotveni, je v tom pro nás svou otevřeností inspirací a pomocí zároveň.

Na závěr přání, ať naplnění vděčností za Boží vykupitelské dílo můžeme na Jeho vinici radostně pokračovat v práci.

Za staršovstvo sboru Igor Turzik, kurátor

FS ČCE Benešov: Husova 656, 256 01 Benešov; farář: Josef Bartošek; telefon: **604914582**; kurátor: Igor Turzik; telefon: **731177145**, email: **benesov@evangnet.cz**, www stránky: **benesov.evangnet.cz**, facebook: Evangelíci Benešov; číslo účtu: 233563947/0300.

FS ČCE Soběhrdy: Soběhrdy čp. 21, 256 01 Benešov; farářka: Eva Potměšilová; telefon: **604180711**; kurátor: Jiří Fojtů; telefon: **702 099 450**, email: **sobehrdy@evangnet.cz**, www stránky: **sobehrdy.evangnet.cz**, youtube: čce soběhrdy; číslo účtu: 1190782/0300.

FS ČCE Sedlec-Prčice: Karla Burky 150, 257 92 Sedlec-Prčice; farář: Josef Bartošek; telefon: **604914582**; kurátor: Jindřich Souček; telefon: **724313262**, email: **sedlec-prcice@evangnet.cz**, www stránky: **sedlec-prcice.evangnet.cz**; číslo účtu 191782497/0300.

Husův sbor CČSH: Náboženská obec Církve československé husitské; Husova 280, 257 22 Čerčany; farář: Petr Wagner; telefon: **608066406**, email: **cercany@ccshpraha.cz**; www stránky: **ccsh-cercany.blogspot.cz**.

V případě, že nejste s kazatelem v pravidelném kontaktu a stojíte o návštěvu, můžete ho nebo ji požádat na příslušném farním telefonu.

Přihlásit a nebo odhlásit **odběr časopisu** lze na emailové adrese či telefonu příslušných sborů.

Redakční uzávěrka

číslo podzim/2026 je 27. září 2026

Redakční rada

Marie Stolařová (šéfredaktorka), Miroslava Nulíčková (zástupkyně šéfredaktorky), Petra Bandhauer, Jan Macháček (sazba).

Adresa redakce

FS ČCE Soběhrdy 21, 256 01 Benešov
email: marie.stolarova@centrum.cz

Časopis vychází 4x ročně zdarma v papírové a elektronické podobě.

Noc kostelů v Prčici a v Soběhrdech, červen 2026.

Koncert Cestopísně, Soběhrdy červen 2026.

Program pro sborové děti pod vedením P. Starostové, červen 2026.

Ekumenické bohoslužby ve sboru CČSH. Vlašim květen 2026.